

Покъртенъ, обладанъ отъ общата скърбъ,
 Вълненето да скрий душата не можъ,
 Язика ми не смѣй да скрий мойтъ чувства
 И прѣдъ гроба зѣйналъ — да каже лъжа.

Княгинио! Ти бѣше ангелъ въ живота,
 Символъ на скромността, правда и доброта.
 Ходатай на слабий, майка на бѣдняка;
 За Тебъ уважение — Твойтъ дѣла всякъ.

Млада Ти загина и Твоего дѣло
 Остана тѣй младо, както сама Тебъ;
 Но в'нашитѣ очи то е вече цѣло,
 Завършено, свѣтло, като самия Фебъ.

Отъ небето, горѣ, тамъ Ти ще слѣдишъ
 И ще ни испращашъ, в'видъ на вдъхновение,
 Своитѣ съвѣти, кои не щадишъ
 Да пазишъ България отъ напасть, падение.

Спи, почивай вѣчно въ гроба си студень!
 Фаталната смърть вече не ще да смути
 Духътъ Ти, Кой водень, радостень, безбѣднень,
 В'небесата, горѣ, безъ страхъ тамъ лѣтнѣ.

С. Н.

Изъ „Новъ Отзивъ“